

ช่อนรัก
หลังกล้อง

— รักนี้ไม่มีบท —

แพมลา

ซ่อนรักหลังกล้อง รักนี้ไม่มีบท
ผู้แต่ง แพมมาลา
พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม พุทธศักราช
2569 (รูปแบบอิเล็กทรอนิกส์)
จัดทำโดย รองศาสตราจารย์ ภมรรัตน์
วิริยะการุณย์
46/209 หมู่ 2 ต. ท่าตำหนัก
อ. นครชัยศรี จ. นครปฐม 73120
E-mail:
merryhappygal@gmail.com

ISBN (e-book): 978-616-636-846-8

ราคา 179 บาท
ออกแบบปก
รองศาสตราจารย์ ภมรรัตน์ วิริยะ
การุณย์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์
(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2565

ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ดัดแปลง

แก้ไขไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่ม
นี้ นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดทำ
เท่านั้น

จากใจผู้เขียน

ยินดีต้อนรับนักอ่านทุกท่านเข้าสู่โลกของ “ซ่อนรักหลังกล้อง รักนี้ไม่มีบท” นิยายที่จะพาทุกคนไปสัมผัสกับเรื่องราวความรักที่ไม่ได้ดำเนินไปตามบทบาทที่ใครเขียนไว้ แต่เป็นเรื่องของหัวใจสองดวงที่ต้องเผชิญหน้ากับความรู้สึกจริง หลังเลนส์กล้อง ท่ามกลางแสงสีและความคาดหวังในวงการบันเทิงที่มีกลิ่นอายของความโรแมนติกปนดราม่าให้ได้ลุ้นและบิ๊บหัวใจไปพร้อมๆ กันค่ะ

นิยายเล่มนี้มีความหมายต่อตัวผู้เขียนอย่างยิ่ง เพราะนี่คือ “นวนิยายเรื่องแรกในชีวิต” ภายใต้นามปากกา “แพมาลา” จากจุดเริ่มต้นที่เป็นเพียงจินตนาการภาพฝัน วันนี้มันได้โลดแล่นออกมาเป็นตัวอักษรและกลายมาเป็น E-book เล่มนี้

ความรู้สึกแรกที่ได้เห็นผลงานเสร็จสมบูรณ์คือความภูมิใจอย่างที่สุด เป็นความอึดอ้อมใจที่ยากจะอธิบาย และเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าความพยายามและแรงกายแรงใจที่เราใส่ลงไปในทุกตัวอักษรนั้นมีค่ามากเพียงใด

จากใจผู้เขียน (ต่อ)

ผู้เขียนขอสัญญาว่าจะไม่หยุดอยู่แค่นี้ และจะขอใช้โอกาสนี้เดินหน้า สานฝันบนเส้นทางนักเขียนต่อไป เพื่อพัฒนาฝีมือและผลิตผลงานดีๆ มีคุณภาพมามอบความสุขและรอยยิ้มให้กับผู้อ่านทุกท่านในอนาคตค่ะ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า “ซ่อนรักหลังกล้อง รักนี้ไม่มีบท” จะมอบความสุข ความเพลิดเพลิน และความประทับใจให้กับทุกท่านไม่มากก็น้อย หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับไว้เพื่อนำไปปรับปรุงในผลงานเล่มต่อ ๆ ไปด้วยความยินดีค่ะ

ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับการอ่านนะคะ

รักและขอบคุณจากหัวใจ

แพมมาลา

บทนำ

ความรักในโลกมางาที่มีแต่การใส่หน้ากากเข้าหากัน คู่รักดารา คู่จิ้นคู่จริงหรือแค่แผนโปรโมท หลอกलोแฟนคลับ สิ่งที่เห็นออกสื่ออาจจะไม่ใช่พวกที่ใช้อาจจะหลบซ่อนอยู่โดยไม่มีใครรู้

ชานนท์ เด็กหนุ่มหน้าตาดี ขาวสะอาด สูงยาวเข้าดี จากต่างจังหวัดที่ถูกแมวมองชักจูงเข้าวงการบันเทิงแบบไม่ทันได้ตั้งตัวแค่ไปเดินงานวัด แถวบ้านตอนใกล้จบมัธยมปลาย

ปริมา เด็กสาวชาวกรุง สวยหวาน ตาโตหวานยิ้มแต่ก็ไม่เท่ารอยยิ้มหวาน กระซอกใจชายหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ทุกวัย เธอฐานะยากจนแต่ใฝ่ฝันอยากเป็นดาราเพื่อสร้างฐานะความมั่งคั่งมั่นคงให้ครอบครัวจึงเดินเข้าไปสมัครงานกับเอเจนซีด้วย

ตัวเองด้วยความเป็นสาวมั่น

แล้วทั้งสองคนก็ต้องมาสังกัดเอเจนซีเดียวกัน เลยโดนจับคู่กันทำงาน คู่กันบ่อยๆเข้าจนกลายเป็นคู่จิ้นที่บรรดาแฟนคลับล้นให้เป็นคู่จจริง โดยเบื้องหลังไม่มีใครรู้ว่าทั้งสองคนเกลียดชังหน้ากันมากๆถึงขนาดว่าพอสิ้นเสียง 'คัท' ต่างคนก็ต่างสะบัดบ๊อบใส่กันทันที

1

แรกเจอ

เสียงเพลงไทยลูกทุ่งหมอลำรถแห่ดังแผดลั่นไปทั่วงานวัดบ้านใหม่ เด็กผู้ชายกลุ่มใหญ่พากันเดินไปที่ร้านยิงปืนก๊อกลาสติคด้านข้างวัด แหล่งประลองฝีมือกีฬาของหนุ่มๆน้อยใหญ่ในละแวกบ้านนี้ วัดบ้านใหม่ เป็นวัดขนาดเล็กก่อตั้งโดยหลวงพ่อยิ้มที่รุดงค์มาจากทางเหนือ ร่วมมือกับชาวบ้านสร้างวัดขึ้นเป็นศูนย์รวมจิตใจ ในบรรดาหนุ่มน้อยที่กำลังแข่งยิงปืนก๊อกแบบนับแต้มอยู่ มีที่ดูโดดเด่นออกจากพวกคือหนุ่มน้อยในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีเขียวย่อมนักกางเกงยีนส์ขากระบอกสีดำ ‘ชานนท์’ หรือเพื่อนๆเรียกสั้นๆว่า ‘นนท์’ เขาเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี ขาวสะอาดแบบหนุ่มเกาหลีที่สาวๆคลั่งไคล้กัน แต่เขาดูดีกว่าด้วยดวงตาที่กลมโต จมูกโด่งเป็นสัน ปากรูปกระชับสีชมพูอย่างคนสุขภาพดี ร่างกายยังสูงโปร่งถึง 185 ซม. เรียกได้ว่าหล่อขั้นเพอร์เฟกต์ทีเดียว เขาเป็นดาวเด่นประจำโรงเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลยันมัธยมปลาย เวลาที่เขาเดินผ่านสาวๆจะพากันกรีดสั่น แต่ตัวเขาเองไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าไร วันๆก็ขลุกอยู่กับกลุ่มเพื่อนสนิทสามคนที่หน้าตาดูแตกต่างจากเขาอย่างสิ้นเชิง ‘จอม’ หนุ่มติสต์ผอมแห้ง ‘ต้อม’ หนุ่มนักกีฬากล้ามแน่นแต่ขาสั้นไปหน่อย และ ‘น้อย’ หนุ่มขี้อายแต่อยากไ้หนดแบบนักฟุตบอลฝรั่งในดวงใจ

"ไอนนท์ เอ็งจะไปเตะบอลกับข้าป่าวพรุ่งนี้ หมู่บ้านเราแข่งกับบ้านหนองเสือ เอ็งต้องไปนะโว้ย ตัวยังขาดอยู่" ต้อมถามหลังจากจัดการ

ลูกปืนสุดท้ายไปแล้ว

"ไม่แน่ใจอะ แม่ข้าบอกว่าจะให้ไปช่วยขายเสื้อที่ตลาดนัดหน่อย แกลบบอกว่าเข้าไปช่วยที่ไร ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า" นนท์ตอบเพื่อนแบบเกรงใจ

"ไอ้นนท์มันหล่อกระซางวิญญาน แค่เหลือบตามองสาวๆก็เคลิ้มกันแล้ว ้วยรุ่น้วยป้าควักกระเป๋ายิบสตาจ้กกันแทบไม่ทัน" จอมพุดแซว

"พอเลยพวกเอ็งไม่ต้องมาอวยข้า จะเอาอะไรบอกมาตรงๆ น้ำแข็งใสร้านเจ๊มัยหน้าวัดมัย เดี่ยวข้าเลี้ยงเอง ได้แต่ะเอียมาว้นก่อนตั้งร้อยนึ่ง" นนท์เอ็ดเพื่อนเบาๆแต่ก็ใจอ่อนในที่สุด

ชานนท์เป็นหนุ่มลูกครึ่งไทยจีน เขาได้ผิวพรรณขาวกระจ่างดุสะอาดหมดจดจากพ่อที่มีเชื้อสายจีน แต่ได้ตากลมโตคมกริบ ปากบางได้รูปจากแม่ที่เป็นสาวชาวสวน จึงเป็นส่วนผสมที่ลงตัวที่สุดที่สวรรค์ได้สรรค์สร้างไว้

"ไอ้นนท์ เอ็งดูไอ้ตุ๋ดยักษ์นั่นซิ ข้าเห็นมันจ้องเอ็งตั้งแต่ตอนยิงปืนแล้ว ตอนนั้มันกำลังเดินตามพวกเราอยู่นะ" จอมพุดกระซิบบอกเพื่อนพร้อมพยักเพยิดไปทางด้านหลัง

"เออ! ข้าก็เห็นเหมือนกัน มันคงตะลึงในความหล่อเลยจะมาจิบเอ็งมั้ง" น้อยพุดเสริม

คนที่หนุ่มๆเฝ้าถึงคือ LGBTQ สาวสองร่างใหญ่ ผมยาวหยิกสยายถึงแผ่นหลัง สวมชุดเดรสลายเสือแบบเกาะอกมีสายผูกด้านหลังคอ รองเท้าส้นสูงปรี๊ด เจ้าหล่อนกำลังยืนอยู่หน้าร้านหมูกรอบชื่อดัง ตาก็ชำเลื่องมาทางหนุ่มๆเป็นครั้งเป็นคราว

"ไม่ม้าง"นนท์พูดแบบขยาดแล้วหันไปดูด้านหลังก็พอดี'เจ้ตุ๋ดยักษ์'ก็เดินมาประชิดตัวพอดี

"คุณน้องสุดหล่อขา รอคุณพี่ด้วย เดินกันเร็วจ้ง คุณพี่มาตีนะคะ คุณ

น้องสนใจจะเป็นดารามั้ยคะ พี่ชื่ออันนี่เป็นตัวแทนเอ็มโมเดิ้ลลิ่งค่ะ นี่นามบัตรพี่เอง"

"..." ชายหนุ่มมองมือที่ยื่นนามบัตรมาให้ด้วยสายตาว่างเปล่า

"ไม่ห rokok รับพี่ พี่อย่าเสียเวลาเลย" ชานนท้อธิบาย

"มันไม่สน rokok เจ้ นี่ก็รายที่25 แล้ว ป้ามั่นโหด ไม่ให้ไปเป็น rokok ดารา"

น้อยรีบบอกหลังจากตกตะลึงไปชั่วครู่ในความสวยงามน่าสะพรึงของเจ้ อันนี่

"น้องบ้านอยู่ไหน ขอคุณพี่ไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่หน่อยได้มั้ยคะ คุณพี่มีข้อเสนอที่น่าสนใจนะ" เจ้ อันนี่ยังไม่ละความพยายาม

"อย่าเลยครั บ ป้าผมดูมาก ๆ ๆ เฮ้ย! ไปกันเถอะพวกเรา เดี่ยวร้านเจ้ มัยจะปิดเสียก่อน" นนท์พูดตัดบทพร้อมกับเดินนำหน้าเพื่อนไปทันที

"หล่อขนาดนี้ เจ้ อันนี่สู้ตายค่ะ ต้องพากลับไปด้วยให้ได้" เจ้ อันนี่พึมพำกับตัวเอง ตาก็จ้องจับแผ่นหลังเด็กหนุ่มจนเดินลับตาไป

หลังจากที่เจ้ อันนี่ได้ไปสืบข้อมูลเด็กหนุ่มจากร้านเจ้ มัยน้ำแข็งไสมา ได้ความว่า ชานนทกับเพื่อนเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมประจำอำเภอ เจ้ อันนี่ก็รีบไปตักหน้าโรงเรียนตอนเย็น แล้วแอบสะกดรอยตามชานนทจนไปถึงบ้านถึงรู้ว่า ที่บ้านเป็นร้านขายของชำเล็กๆ อยู่ในตลาด ฐานะครอบครัวก็ไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกแค่พอกินไปวันๆ พ่อเป็นคนขาย ส่วนแม่ทำหน้าที่แม่บ้านดูแลลูกๆ

สองวันต่อมา เจ้ อันนี่เริ่มดำเนินแผนตามหาช่างเผือก หล่อนเลือกชุดที่ดูเรียบร้อยที่สุด ผมนรวบตึงเกล้ามวยต่ำ แต่งหน้าบางเบาให้ดูสุภาพแบบอาจารย์ป้า เพื่อจะดูน่าเชื่อถือในสายตาพ่อแม่ชานนท ตอนนี้หล่อนมายืนแก้ๆ กังๆ อยู่หน้าร้านแล้ว พ่อของชานนทหันมาเห็นหล่อนพอดี

"จะซื้ออะไรหรือครับ เห็นคุณมองหาตั้งนานแล้ว บอกมาได้เลยเดียว ผมไปหยิบให้" ชายวัยกลางคนพูดทักด้วยท่าทางไม่ค่อยเป็นมิตรนัก

"เอ้อ..คุณเป็นพ่อของน้องนนท์ใช่ไหมคะ ดิฉันเป็นตัวแทนเอ็มโมเดล ลิงสนใจจะพาน้องนนท์เข้าสังกัดค่ะ นี่นามบัตรค่ะ" เจ้านี้นึ้นนามบัตร พร้อมก้มตัวลงเกือบเก้าสิบองศา

"คุณกลับไปเถอะ ผมไม่สนใจให้ลูกไปทำงานแบบนั้นหรอก มันน่ากลัวเกินไป" ชายวัยกลางคนโบกมือทำท่าเชื่อเชิญให้อีกฝ่ายออกจากร้านไป

"แต่คุณพ่อคะ ของเราเป็นโมเดลลิ่งชั้นนำนะคะ ไว้ใจได้ค่ะ"

"ไม่ละครับ ถ้าคุณไม่ซื้ออะไรก็เชิญกลับได้ อย่าเกะกะหน้าร้าน"

"....." เจ้านี้นึ้นนิ่งเพราะคิดไม่ถึงว่าจะโดนปฏิเสธอย่างรวดเร็วแค่ 3 วิ แบบนี้

"ยังงั้นก็ไม่ยอมถอยง่ายๆหรอก คนอย่างเจ้านี้นี่โมเดลลิ่งมือทองมีหลายร้อยวิธีที่จะจัดการกับผู้ปกครองสายแข็งแบบนี้" เจ้านี้นึ้นพิมพ์พาดูกับตัวเอง ก่อนเดินออกจากร้านไป

เย็นวันนั้น ทุกคนในครอบครัว'จิงเจริญธรรม'อยู่กันพร้อมหน้าทีโต๊ะอาหาร พ่อแม่ และน้องสาวฝาแฝดวัย 10 ขวบซื้อหนังสือกับนิตนอย สองสาวน้อยเป็นเด็กผิวขาวละเอียดแต่หน้าตาออกหมวยอย่างเห็นได้ชัด ไม่เหมือนชานนท์พี่ชายคนโตสักเท่าไร พ่อชานนท์เป็นชายวัยกลางคน หน้าตาดูน่าเกรงขาม รูปร่างท้วมเพราะไม่ค่อยได้ออกไปไหน เขามีร้านขายของชำเล็กที่ใช้เป็นที่อยู่ด้วย แม่เป็นคนหน้าตาดี สวยหวาน ตอนสาวๆหนุ่มจีบตรึม แต่ก็ตัดสินใจเลือกพ่อด้วยความรักแท้ ทั้งๆที่มีคนที่รวยกว่า อีกทั้งพวกข้าราชการหลายคนมารุมจีบอยู่ แต่แม่ก็รักพ่อคนเดียว ถึงตอนนี้อายุเริ่มโตแล้วความหวานคู่นี้ยังไม่มีลดลงเลย

"นนท์ พรุ่งนี้จะไปช่วยแม่ขายของที่ตลาดนัดมั๊ยลูก" แม่ถาม

"ขอผมไปช่วยเพื่อนเตะบอลก่อนสักครึ่งแรกได้มั๊ยครับ แล้วผมจะตามไปที่หลัง" ชานนท์พูดตอบแม่เบาๆ ด้วยความเกรงกลัวพ่อที่เป็นคนเจ้าระเบียบ ไม่ชอบให้คุยกันระหว่างกินข้าว

"แม่เจอน้อยที่ตลาด มันบอกว่ามีพวกตุ๊ดเอานามบัตรมาให้ลูกอีกแล้วเหรือ" แม่ถามด้วยสีหน้าอยากรู้จริงจัง

"อย่าไปสนใจเลยแม่ พวกเต้นกินรำกิน... มันจะหลอกลูกไปทำมิดิมีร้ายหรือปลาวก็ไมรู้" พ่อรีบพูดตัดบท "กินข้าวเถอะ แล้วอย่าพูดถึงเรื่องนี้อีก"

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่น เจ๊ฮั่นนี่คิดว่างานนี้แค่หล่อนเพียงลำพังคงจะทำอะไรไม่ได้ ยิ่งภาพลักษณ์ตุ๊ดแต่อาจทำให้ผู้ปกครองเด็กยิ่งกลัวว่าจะไปล่อลวงลูกเขา เจ๊ฮั่นนี่ต่อโทรศัพท์สายตรงถึงคุณสมประสงค์ ซีอีโอบริษัทพร้อมส่งข้อมูลรูป(แอบ)ถ่ายไปให้ดู พร้อมย้ำว่าคนนี่เพอร์เฟกต์ที่สุดเท่าที่เคยคัดมา ถ้าพลาดไปน่าเสียดายแยะเพราะท่าทางหน่วยก้านเด็กหนุ่มคนนี้จะไปไกล คุณสมประสงค์รีบติรถขึ้นเหนือมาทันที แล้วพยายามติดต่อพ่อแม่ชานนท์ผ่านคนรู้จักที่เป็นปลัดอำเภอ จนในที่สุดได้นัดพบกันคำวันนั้นเอง คุณสมประสงค์กับเจ๊ฮั่นนี่ไปถึงบ้านชานนท์เวลาทุ่มตรง พวกเขาเดินผ่านร้านชำเข้าไปด้านในมองเห็นพ่อแม่ชานนท์นั่งรอในห้องรับแขกอยู่แล้ว

"คุณมีอะไรพูดมาตรงๆเลย ที่จริงผมไม่ค่อยอยากคุยเรื่องนี้เท่าไร แต่เกรงใจคุณปลัดท่านโทรมาติดต่อให้เอง" พ่อชานนท์กล่าวด้วยสีหน้าค่อนข้างเย็นชา

"ดีครับ ผมก็คนตรงๆเหมือนกัน ผมเตรียมสรุปแผนการโปรโมทน้องนนท์ไว้แล้ว ขออนุญาตให้คุณฮั่นนี่เปิดโน้ตบุ๊กฟรีเซ็นต์ให้คุณพ่อคุณแม่ดูเลย" สมประสงค์อธิบายอย่างใจเย็น

เวลาผ่านไปสองชั่วโมง หลังดูสไลด์ฟรีเซ็นเทชั่นเสร็จ ก็มีพูดคุยซัก

ถามเพิ่มเติมกันอีกหลายประเด็น ในที่สุดพ่อของชานนทก็ตกลงที่จะพา ลูกชายไปเทศน์หน้ากลอง ถ่ายรูปที่กรุงเทพจะได้ไปดูทางโน้นให้เห็นกับตา หลังจากนั้นสองเดือนก็ได้ตกลงทำสัญญากันโดยมีข้อตกลงว่าทาง บริษัทจะให้โอกาสชานนทเรียนต่อมหาวิทยาลัยและไม่รับงานที่สุ่มเสี่ยง กับภาพลักษณ์พวกถ่ายวาบหวี รูปโป๊ และถ้าภายในสองปีถ้าชานนทไม่ อยากทำต่อก็ยกเลิกสัญญาได้ทันทีโดยไม่ต้องเสียค่าปรับหรือฟ้องร้องกัน

"นนท์ อยู่ได้มั๊ยลูก" แม่ถามพร้อมกับมองไปรอบๆห้องคอนโดเล็กๆที่ บริษัทเช่าให้อยู่

"สบายครับแม่ ถึงมันจะดูอึดอัดคับแคบไปหน่อย แต่ก็คงแค่ใช้ซุก ห้วนอนเท่านั้น วันๆผมต้องไปเรียนไปทำงานทั้งวัน" ชานนทพูดพลอบ มารดา

"พ่อเขาอยากมาส่งลูกด้วย แต่ก็เกิดไม่สบายกระทันหัน ลูกคงไม่ว่า พ่อนะที่เขาตัดสินใจแบบนี้" มารดาพูดพลาญลูกไหล่เขาเบาๆ

"ผมจะทำงานเก็บเงินทำความฝันครอบครัวเราให้เป็นจริงให้ได้ ป้า อยากปรับร้านเป็มินิมาร์ทแบบทันสมัย แม่ก็อยากมีที่กว้างๆไว้ปลูก บ้านปลูกพืชผัก ต้นไม้ดอกไม้" ชานนทพูดด้วยเสียงมุ่งมั่น

"แม่ไม่ต้องห่วงผม รีบกลับไปดูแลป้ากับน้องๆเถอะ แล้วผมจะ พยายามหาเวลากลับบ้านอย่างน้อยเดือนละครั้ง" ชานนทพูดพร้อมโอบ กอดมารดาด้วยความอาวรณ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ต้องห่างพ่อแม่

ไม่มีใครรู้ว่าในใจของชานนทก็หวาดกลัวกับความเปลี่ยนแปลงนี้ เหมือนกัน มันกระทันหันมากๆจนไม่มีเวลาให้เขาได้เตรียมใจก่อน เมื่อวานเขายังเป็นเด็กบ้านนอกวิ่งเตะบอลกับเพื่อนอยู่ วันนี้เขาเป็นหนุ่ม กรุงเทพที่ต้องอดทนทุกอย่างเพื่อล่าฝัน สำหรับอนาคตที่ดีของครอบครัว ที่เขาพร่ำบอกตัวเองเสมอว่าเขาต้องทำได้

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาหลังจากที่เจ้านี่พาซานนทไปสมัครเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแถวชานเมืองเรียบร้อยแล้วก็พาเขาไปแปลงโฉมให้ดูเป็นหนุ่มกรุงเทพเต็มตัว ผมตัดสั้นตัดให้มีวอลลุ่มเล็กน้อยจะได้ง่ายต่อการเช็ตเวลาถ่ายแบบ ฟันสวยเรียบเรียงเป็นระเบียบก็ถูกขัดเคลือบจนดูขาวสะอาดจนโฆษณาสาส์นได้แล้ว ส่วนหน้าก็ทำทริตเม้นท์สปาจนหน้าใสกึก จบด้วยนวดหน้ากระชับคางให้เป็นรูปตัววี ซานนทมองดูโฉมใหม่ตัวเองในกระจกยังทึ่งอึ้งจนต้องเอามือหยิกแก้มว่าเป็นตัวเองหรือเปล่าว่า "เฮ้ย! นี่มันนายแบบชัดๆ เอาวะเป็นไงเป็นกัน สู้ไว้" ซานนทคิดพลางชื่นชมภาพตัวเองที่เห็นในกระจก

"นี่นนี่ พรุ่งนี้เธอต้องเข้าไปรายงานตัวที่บริษัทนะ คุณสมประสงค์บอกให้ไปตอนสิบโมง" เจ้านี่บอกเขาหลังจากเช็คข้อมูลในไลน์

"เจ้านี่! เจ้คนสวย อย่าเรียกผมแบบนั้นซิ มันฟังแล้วจี้จี้พิกล เดียวก็โดนหาว่าเป็นพวกเดียวกะเจ้หรือก เรียกผมว่า นนท์เฉยๆดีกว่านะ ผมขอร้อง" ซานนทพูดขอร้องด้วยน้ำเสียงวิงวอน

"ก็ได้ยะ เป็นอย่างฉันทันไม่ดีตรงไหนฮ้า" เจ้านี่เริ่มเสียงสูง

"ตรงที่มันไม่จริงนะซิเจ้ อีกอย่างเป็นชายแท้ดีจะตาย พวกแฟนคลับมีแต่พวกผู้หญิงทั้งนั้น" ซานนทแย้ง

"เออ! จริงของเธอ นนท์ก็นนท์ พรุ่งนี้เจ้จะขับรถมารับตอนเจ็ดโมงเช้า ห้ามเลท" เจ้านี่ย้ำก่อนจะเดินแยกไป

"ไม่ต้องหอรอกครับเจ้ ผมนั่งรถไฟฟ้าไปเองได้" ซานนทตะโกนบอกไล่หลัง

เจ้านี่ส่งสัญญาณมือโอเคกลับมาเป็นคำตอบ

ที่พักของซานนทอยู่แถวสุขุมวิทอยู่ไม่ไกลจากบริษัทเท่าไรนักนั่งรถไฟฟ้าแค่สองสถานี แต่เขาก็ชอบเดินทางด้วยรถไฟฟ้ามากเพราะมันตื่นเต้นดี รถไฟฟ้าเป็นอะไรที่แปลกใหม่ ทันสมัยสุดๆสำหรับเด็กบ้าน

นอกอย่างเขา วันแรกที่เขาลองหัดขึ้น เขานั่งไปทั่วจากสุขุมวิทไปบางแค แล้วเลยไปบางหว้าแล้วย้อนกลับมาสุขุมวิทอีก มันช่างสนุกจริงๆ โดยเฉพาะตอนเข้าออกที่สถานี กว่าจ้ะรู้เทคนิคว่าทำยังไงไม่ให้โดนหนีบก็เล่นเอาสะโพกเข้าไปเล็กน้อย วันนี้ตอนจะออกจากสถานี ขณะที่เขากำลังเล็งว่าจะใช้ความเร็วเท่าไรดีก็มีเสียงหญิงสาวพูดทางด้านหลัง "ขอโทษค่ะ พอดีรีบ" แล้วเจ้าหล่อนก็วิ่งปาดหน้าเขาเข้าที่กั้นไป "อะไรวะ ยัยนี้ รอ นิดรอนหน่อยก็ไม่ได้ ญาติเสียรึไง คนเห็นแก่ตัว" ชานนที่ได้แต่คิดในใจแต่ไม่ได้พูดออกมา เขาไม่ทันเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น แต่ก็จำกระเป๋าสะพายลายคิตตี้สีชมพู เขียนคำว่า Hello Tokyo ได้อย่างแม่นยำ

ชานนที่มาถึงหน้าห้องสมประสงค์ซีอีโอบริษัท เคาะประตูสองทีก่อนจะได้ยินเสียงตอบรับให้เปิดเข้าไป ในห้องนอกจากสมประสงค์กับเขาแล้ว ยังมีเจ้านี่กับเด็กผู้หญิงผมยาวนั่งก้มหน้าอยู่ เขามองไปที่เด็กผู้หญิงคนนั้นก็สะดุ้งกับกระเป๋าสีชมพูลายคิตตี้ "ยัยนี้...นี่เอง" ชานนที่คิด

"เฮ้ย!...รู้จักกันไว้ เอม นี่น้องใหม่เพิ่งมาจากต่างจังหวัด ชื่อชานนที่เขาอ่อนกว่าเราสามปี ทำความรู้จักกันให้ดีแล้วช่วยเป็นพี่เลี้ยงให้หน่อยนะ" คุณสมประสงค์หันไปสั่งปริมาหรือเอม นางเอกวัยใสที่เพิ่งเข้าวงการมาได้ไม่กี่เดือน

"หวัดี เราชื่อปริมา เรียกว่าเอมก็ได้" ปริมาหันไปพูดทักทายชายหนุ่มพร้อมกับป้อนยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุด

"สวัสดี คะ..คะ...ครับ เรียกผมว่านันทก็ได้ " ชานนที่รู้สึกวูบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า "อูแม่เจ้า นี่มันคนหรือนางฟ้ากันแน่วะ คนอะไรโคตรระสวย"

"ถึงกับอึ้ง ตะลึงในความงามปริมาจนอ้าปากค้างเลย 555 หุบปากได้แล้ว" สมประสงค์พูดเย้า ขณะเดียวกันก็มองหน้าปริมากับชานนที่สลับกันไปเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง

2

คู่รักคู่ล้น

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าชานนท์เป็นหญิงสาววัยยี่สิบต้น เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็กสูงไม่เกิน 160 ซม. ผิวออกขาวเหลือง ไม่ถึงกับขาวชมพูแต่ก็ดูเปล่งปลั่งมีประกายอร่า เธอมีช่วงแขนช่วงขาที่ไม่ยาวมากแต่ก็ดูกลมกลิ้ง ออกเต่งตึง เธอชอบรับกับสะโพกที่ผายออกเล็กน้อยแบบหญิงไทยทั่วไป หน้าตาของเธอบางครั้งก็ดูเหมือนแขก เพราะตาที่กลมโต ขนตาวาวเป็นแพ แต่บางครั้งก็ดูเหมือนสาวจีนเวลาเธอยิ้มกว้างจนตาหยี หนุมๆต่างพูดเป็นเสียงเดียวว่า ปริมาณน่ารักปากนิ่มจมูกน้อยแต่อย่าได้สบตาเธอเขียวเป็นได้ละลายแน่ ผู้หญิงอะไรสายตาพิฆาตมากๆ

เอม ปริมา เป็นชื่อที่ใช้ในการแสดง ส่วนชื่อตามบัตรประชาชนของเธอคือ สุภารัตน์ มีทรัพย์ แต่จริงๆแล้วฐานะหญิงสาวไม่ค่อยดีเท่าไร ชีวิตค่อนข้างลำบาก แม่ของปริมาเป็นผู้หญิงชาวบ้าน จบกศน.ม.3 ก็สมัครเป็นสาวโรงงาน ได้พบรักกับพ่อของเธอที่เป็นชาวสิงคโปร์ที่มาทำงานเป็นวิศวกรคุมเครื่องจักรโรงงานที่แม่เธอทำงานอยู่ คบกันไปได้สองปีพ่อของเธอต้องกลับประเทศเพราะหมดสัญญา ตอนนั้นแม่ของเธอตั้งท้อง

ได้สี่สัปดาห์แต่ไม่รู้ว่าตัวเองท้องและก็หวังว่าพ่อเธอจะติดต่อกลับมา แต่ก็ไม่เคยได้ข่าวจากเขาอีกเลย แม่เธอกลายเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ด้วยความ อับอายคนซุบซิบนินทาที่โรงงานก็เลยลาออก แล้วไปสมัครเป็นแม่บ้าน นายฝรั่งที่เคยทำงานที่โรงงาน แม่เป็นคนที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง ตอนเรียน กศน.ก็พยายามไปลงเรียนวิชาเสริมพูดภาษาอังกฤษ กับ การทำอาหาร ฝรั่ง เลยมีความสามารถไปทำงานบ้านนายฝรั่งได้ ซึ่งเจ้านายก็เมตตาทั้ง แม่และตัวเธอ แต่ปริมาก็ยังอยากให้แม่เลิกเป็นคนรับใช้ พอโตขึ้นจบ มัธยมต้น เธอจึงชวนขวายเป็นงานทำเพื่อจะเก็บเงินให้เยอะจะได้เลี้ยงดู แม่ได้ ปริมาเห็นนามบัตรโมเดลลิงที่เพื่อนมัธยมเอามาให้ดู บอกว่ามีคน แจกให้พี่สาวตอนไปเดินสยาม เธอจดที่อยู่ไว้แล้วเดินไปติดต่อโมเดลลิง ด้วยตัวเอง ตอนแรกก็เกือบจะไม่ผ่านการพิจารณาเพราะรูปร่างเต็กสาว ค่อนข้างท้วม แต่ปริมาคุยกะเข้าต่อหน้ากรรมการขอเวลาสองอาทิตย์แล้ว เธอจะลดลงให้ได้สิบกิโล เธอกลับไปฟิตร่างกายควบคุมอาหารกับออกกำลังกายอย่างหนักจนลดไปได้หลายกิโล ถึงจะไม่ถึงสิบกิโลแต่มันก็ทำให้ ความสวยของเธอเริ่มเด่นชัดขึ้น จนทำให้เธอได้อยู่ในสังกัดเอ็มโมเดลลิง ในที่สุด

ปริมาได้งานโฆษณาภาพนิ่งเล็กๆน้อยๆ แล้วก็ได้ไปแคสละครเด็ก ตอนเย็น ซึ่งก็ผ่านได้เป็นนางเอกวัยใสหนึ่งในห้าคนของเรื่อง แค่นี้ยังไม่ เป็นที่พอใจทั้งปริมาเองและซีอีโอผู้เป็นเจ้านาย จนกระทั่งได้ข่าวว่าเจ้านาย นี้ได้เด็กใหม่มา หล่อใสซิง หน้าตาเพอร์เฟกมาก วันนี้เธอเลยโดนสั่งให้ เข้ามาทำความรู้จักเด็กใหม่และแนะนำเล็กๆน้อยๆในฐานะรุ่นพี่

"ฮันนี่ เห็นเหมือนผมมัย เด็กสองคนนี่เวลายืนคู่กันดูเหมาะสมมาก เหมือนกิ่งทองใบหยก คู่สร้างคู่สมเลยนะ" สมประสงค์ผู้เป็นซีอีโอเอ่ยปากถามฮันนี่หลังจากมองดูเด็กสองคนอยู่นาน

"ฮันนี่ซูกะกระแสรองข้างเห็นด้วยเลยคะ สองคนนี่เคมีไม่ธรรมดาจริงๆ

ระดับทำลายล้างเลยล่ะ นี่ขนาดเจอกันวันแรกนะคะเนี่ย" เจ้านี่พูดเสริม

"ผมคิดโอเคทีเดียวได้แล้ว เราจะโปรโมทคู่นี้ไปด้วยกัน ขายเป็นแพ็คคู่ไปเลย การตลาดแบบใหม่ไง" สมประสงค์พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นนิดๆ "เริ่มที่โฆษณาครีမ်เทียม 'คู่รักคู่ล้น' เลยแล้วกัน ทำสตอรี่บอร์ดหวานๆ แล้วเสนอซื้อสองคนให้ลูกค้าเลย"

"ตายตาย ความคิดเรือดะเจ้านาย จันเรารับจับสองคนนี่เข้าเวิร์คช็อปการแสดงเลย จะได้ทำความคุ้นเคยกันไว้นะจ๊ะเดี๋ยง" เจ้านี่พูดพลางใช้มือแต่ละข้างจับทั้งสองคนให้เข้ามายืนใกล้ๆ กัน

"ผมฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครัฟพีเอม" ชานนท์จ้องตาปริมาพร้อมกับพูดเบาๆ

"ไม่ได้นะ โอว์โนว์ ห้ามเรียกพีเนะจ๊ะ เดี่ยวเล่นคู่กันไมอิน เรียกเอมเฉยๆ ก็พอ ใช่มั้ยคะน้องเอมมี" เจ้านี่ร้องห้ามเสียงสูงพร้อมกับหันไปยิ้มหวานกับปริมา

"เอมก็เอมค่ะ ไม่ใช่เอมมีนะคะเจ้ นั่นมันชื่อดาราที่ชอบถ่ายงานวับๆ แวมๆ เอมไม่ชอบค่ะ" ปริมาแย้งด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อย

"โอเคจ้ะ จันสองคนเริ่มเข้าเวิร์คช็อปการแสดงพรุ่งนี้เลยนะ เจ้จะโทรนัดครูน้อยหน้าให้เดี๋ยวนี้อย" เจ้านี่ยอมจำนนรีบเปลี่ยนเข้าเรื่องงานทันที

"นนท์มีเรียนบ่ายไม่ใช่หรอ รีบไปเถอะ พรุ่งนี้เจอกันที่นี้เก้าโมงเช้านะ" เจ้านี่กำชับ

"คร้าบ สวัสดีครับ" ชานนท์ไหวลาผู้ใหญ่ทั้งสองคน แล้วหันไปยิ้มกระพริบตาหนึ่งทีให้ปริมา "เจอกันพรุ่งนี้นะครับ นางเอกของผม"

หลังจากเวิร์คช็อปการแสดงได้สองสัปดาห์ การถ่ายทำโฆษณาคู่รักคู่
ล้นก็เริ่มขึ้น สถานที่ถ่ายทำคือ คอนโดมิเนียมเปิดใหม่กลางกรุงซึ่งเป็นอีก
กิจการหนึ่งของเจ้าของโรงงานครีมเทียม ชานนัทและปริมาถูกพามาที่
กองถ่ายแต่เช้าเพื่อเตรียมตัวแต่งหน้าทำผม ระหว่างรอจัดฉาก เจ้านี่ก็
พาผู้ช่วยผู้กำกับมาบริฟบทให้ฟังคร่าวๆ บทเขียนไว้ว่าทั้งสองคนเป็นคู่
แต่งงานใหม่ เช้าวันแรกของการแต่งงานก็มีการแสดงความรักของคู่ข้าว
ใหม่ปลามัน ก่อนจะจบด้วยการดื่มกาแฟที่อร่อยลิ้นเข้ากันเข้ากันกับครีม
เทียมคู่รักคู่ล้น

ซีนแรกประเดิมด้วยฉากนอนหลับบนเตียง นางเอกทำท่าตื่นนอนเดิน
ลุกออกจากเตียงไปยังโต๊ะกินข้าวข้างหน้าต่างกระจกบานใหญ่ที่เห็นวิว
แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นมุมกว้าง แล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อชงกาแฟ ฉากนี้
ผ่านฉลุยภายในหนึ่งเทคเพราะได้ซ้อมคิวมาล่วงหน้าแล้ว ซีนต่อมาเป็น
ฉากที่พระเอกนางเอกมายืนกอดกันดูวิวแม่น้ำผ่านกระจกใสบานใหญ่ ผู้
กำกับเป็นคนค่อนข้างดุ ใครทำไม่ได้โดนด่าแบบไม่ไว้หน้าเลย ชานนัท
กลัวจนหน้าซีดหน้าเขียวตอนที่ผู้กำกับให้กอดแบคฮัค(กอดจากด้านหลัง)
สองสามเทคก็ยังไม่ได้ จนโดนผู้กำกับตะโกนด่า

“กอดให้ดีๆ กอดแน่นๆ กอดเมียนะโว้ย ไม่ใช่กอดแม่ ให้มันมีอารมณ์
หน่อย”

ผู้กำกับโมโหที่แค่ฉากง่ายๆ ชานนัทก็ทำไม่ได้มัวแต่เชิมนเกร็งอยู่นั้น
เลยสั่งพักกอง 10 นาที พร้อมบอกปริมาช่วยซ้อมให้ชานนัทด้วย

“นี่แกกอดดีๆ สิ ชั้นอาบน้ำสระผมมาแล้วนะ ทำเป็นรังเกียจไปได้ จะ
เอากี่เทคกันเนี่ย” ปริมาพูดน้ำเสียงเขินเขี้ยว

“ขอโทษจริงๆ เจ้ ผมสั้นไปหมดแล้ว ก็ชีวิตจริงไม่มีอย่างนี้” ชานนัท
พูดเสียงโอดครวญ

“เรียกใครเจ้ เตียวโดนหрок แหม่ต่อหน้าเจ้านายเรียก เอมครับ ลับ
หลังเรียกชั้นเจ้ ชั้นจะฟ้องเจ้ฮั่นนี่ คอยดูแล้วกัน” ปริมาพูดอย่าง
เดือดดาล

“โอ๊ะๆ อย่างนะคร้าบ ไม่งั้นผมโดนเจ้แกหยิกเนื้อเชียวแน่ เอาเถอะ
ผมพร้อมเอาจริงแล้ว” ชานนท์ร้องห้ามพลาญยกมือขึ้นพนมขอพรคุณ
พระคุณเจ้าให้เขาผ่านมันไปได้ด้วยเถอะ

พอสิ้นเสียงผู้กำกับสั่งเดินกล้อง ชานนท์ก็คว้าตัวปริมามากอด มือ
โอบจากด้านหลังดันให้มาแนบชิดลำตัวตนจนแทบไม่เหลืออณูให้มดเดิน
เสียงหัวใจทั้งคู่เต้นดังตึกตักจนได้ยินกันชัดเจน ทันใดนั้นชานนท์ก็โน้ม
ศีรษะลงมาเอาหน้าใช้ที่ชอกคอหญิงสาว แล้วเอามุกไถไปมาสุดคม
ความหอมของกายสาว

ปริมาทั้งตื่นเต้นและตกใจ ขาแข็งเริ่มอ่อนแรง ไม่นึกว่าชานนท์จะ
เปลี่ยนไปเร็วขนาดนี้

“ตื่นแล้วเหรอ รับกาแพ้มัยคะที่รัก” ปริมาเริ่มบทพูดที่เจ้าตัวคิดว่า
แสนจะเลี่ยนสิ้นดี

“กาแพ่สอง ครีมสอง น้ำตาลหนึ่ง นะครับที่รัก” ชานนท์ตอบพลาญ
เอามุกกดไปที่แก้มสาวที่แดงปลั่งด้วยความอาย

“พอเหรอคะ น้ำตาลซ้อนเดียว” ปริมาถามพร้อมซ้อนตาหวานๆ ขึ้น
สบตาชายหนุ่ม

“แค่คุณก็หวานมากอยู่แล้ว ใส่ครีมเข้มข้นไปด้วยก็อร่อยล้ำแล้วละ
จ๊ะ” ชานนท์ตอบสายตาจ้องที่ปากเย้ายวนคู้้น้อย่างหลงใหล

“คัท” ลื่นเสียงผู้กำกับ หญิงสาวรีบเอาสองแขนดันตัวชายหนุ่มออกอย่างรวดเร็ว พร้อมกับวิ่งจืดไปเข้าห้องน้ำด้วยความอายขั้นสุด

สุดท้ายเป็นการถ่ายโคล์สอัพ ให้สองคนเอาหันหน้ากันแล้วผู้ชายทำท่าก้มลงมาจะจูบปากผู้หญิง แต่ไม่ต้องโดน ให้ห่างกันประมาณสองเซ็นติเมตร ตอนซ้อมก็ดูจะเป็นไปด้วยดี แต่พอจะถ่ายจริงเกิดมีแมวเจ้ากรรมวิ่งมาลดขาพระเอกที่กำลังยืนกางขาให้ตัวไม่สูงกว่านางเอกมากนัก ด้วยความตกใจเลยปล่อยเอาปากไปจูบปากนางเอกเข้าเต็มๆ แทนที่จะเทคใหม่ ผู้กำกับกลับชอบบอกชอบใจ บอกหน้านางเอกตกใจดูเป็นธรรมชาติ น่ารักดี งานนี้มีหนึ่งคนที่ครีมนอกครีมน้ำใจกลับบ้านนอนแทบไม่หลับ ขณะที่อีกคนแอบไปโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงหาว่าอีกฝ่ายนิ่งแกล้ง งานเอาคืนกำลังจะมาแน่นอน

ชานนท์หวนคิดถึงตอนที่ถ่ายโฆษณาคุกกี้คุกกี้ แล้วปล่อยยิ้มกับตัวเองคิดถึงดวงตาคมเข้มคู่ นั้น ริมฝีปากสีชมพูรูปกระจับ จมูกโด่งปลายเร้นนิดๆ รูปร่างอ่อนแอ เอวคอดสะโพกผาย เฮ้อ! ยิ่งคิดเลือดหนุ่มในกายยิ่งพลุ่งพล่าน แต่ที่ทำเอาลืมไม่ลงคือกลิ่นกายสาวที่หอมรัญจวนใจ "เฮ้อ! เฮ้อ! ยามกินก็คิดถึง ยามนอนยังฝันถึงอีก เมื่อไหร่จะมีงานคู่อีกน้า คิดถึงจัง"ชานนท์ได้แต่รำพึงอยู่ในใจ

"นี่เขาเรียกว่าความรักใช่ไหม แต่คงเป็นไปไม่ได้หรอก เธอไม่มีที่ท่าว่า จะชอบเราเลย ใครจะไปชอบเด็กที่ยังมองไม่เห็นอนาคตอย่างเรากัน ตัดใจเสียเถอะวะ ไอ้นนท์" ชานนท์พูดกับตัวเองแล้วถอนหายใจด้วยสีหน้าเศร้าๆ

"ไอ้คนบ้า ไอ้คนฉวยโอกาส" ปริมาณพึมพำกับตัวเอง "ผู้ชายอะไร หน้าตาใสกิ๊ง เล่นเอาเราดูแก่ไปหลายปีเวลายืนคู่กัน น่ารำคาญจริงๆ" ทันใดนั้นก็มียเสียงโทรศัพท์เข้า หน้าจอขึ้นชื่อ mom ปริมาตรับรับสายทันที

"สวัสดิ์ค่ะแม่ คิดถึงจัง แม่สบายดีมั๊ยจ๊ะ"

"ก็ไม่เจ็บไม่ไข้ แล้วลูกจะแวะมาบ้านบ้างมั๊ย"

"เดี๋ยววันอาทิตย์นี้หนูจะแวะไปค่ะ"

ปริมาเป็นคนที่คุณภายนอกจะสดใสร่าเริงแต่ที่จริงเธอเป็นคนที่เก็บกด ด้วยพื้นฐานทางบ้านทำให้เธอเป็นคนหวาดระแวงเรื่องความรัก เรียกได้ว่าเป็นคนที่รักใคร่ไม่เป็น ไม่เชื่อมั่นว่าในโลกนี้จะมีสิ่งที่เรียกว่ารักแท้ พ่อบอกว่ารักแม่ยังทิ้งแม่ไปได้ไม่เคยกลับมาตามหาเลย ผู้ชายทุกคนก็คงเป็นแบบนี้ พ่อได้สมใจแล้วก็ทิ้งขว้าง ไม่สนใจใยดีอีกต่อไป เพราะว่าเธอเป็นคนสวยสะดุดตา จึงมีผู้ชายพยายามเข้ามาตลอด แต่ปริมาก็สร้างกำแพงในใจเธอไว้ทุกครั้ง จนไม่มีใครเคยผ่านเข้ามาได้สักราย ความสุขของปริมามีอยู่สองอย่าง แม่กับยอดเงินในบัญชีธนาคาร เธอพยายามทำงานหนักตั้งแต่จบมัธยมต้น ทำงานร้านสะดวกซื้อบ้าง ลูกจ้างร้านอาหารบ้าง เธอเก็บรวบรวมเงินทุกบาทไว้สำหรับอนาคตของเธอกับแม่ ชีวิตปริมาดีขึ้นมากเมื่อได้เข้าสังกัดเอ็มโมเดลลิ่ง ทุกเดือนเธอจะเอาบัญชีไปอัพเดทเพื่อดูยอดรวมด้วยความสุขใจที่เห็นมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แม่ขอร้องให้เธอเรียนต่อให้จบปริญญาตรี เธอใช้วิธีเรียนกศน.จนจบชั้นม.6 แล้วก็สมัครเรียนมหาวิทยาลัยเปิด เพราะเธอไม่อยากเสียเวลาทำมาหากินไปกับการเรียน แบบนี้ก็ได้ปริญญาให้แม่ได้เหมือนกัน

"มาแล้วเธอลูก กินอะไรแล้วหรือยัง แล้วไหว่นายฝรั่งหรือยัง" แม่ถามเมื่อเห็นปริมาเดินตรงเข้ามาในครัว แม่ก็คือแม่ยังกลัวลูกจะละเลยมารยาททางสังคมไป

"แล้วจ๊ะ เอ็มเจอท่านที่สนามหน้าบ้าน คุณทักษทายกันแป๊ปนึง ก่อนเข้ามาเนีย" ปริมาตอบพร้อมเอามือไปโอบกอดมารดาด้วยความคิดถึง

"แล้ววันนี้จะค้างมั๊ย"

"แค่กินข้าวเย็นอย่างเดียวจะ เดี่ยวเอมกลับไปนอนคอนโด พรุ่งนี้ม
งานต่างจังหวัดแต่เช้า"

"หนูเจอคนถูกใจหรือยัง อย่าลืมพามาให้แม่ดูด้วยนะ"

"5555 ยังไม่มีหรอกจ๊ะแม่ เจอแต่พวกผู้ชายน่ารำคาญทั้งนั้น"

"ยังไม่เจอเนื้อคู่ละมั้ง"

"เอมไม่เชื่อเรื่องเนื้อคู่หรอกจ๊ะ แค่เจอกันคลิ๊กกันก็อยู่ด้วยกันได้ แต่
ตอนนี้ยังไม่คลิ๊กใครเลย"

"แม่อยากให้หนูได้เจอคนที่ดี ที่เขารักหนูจริง จะได้ลืมเรื่องของแม่ให้
ได้"

"จะมีด้วยเหรอจ๊ะแม่ คนแบบนั้น ยังไม่เกิดมั้งจ๊ะ กินข้าวกันเถอะ" ปริ
มาตอบแม่ด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยเมื่อคิดถึงอดีตที่ผ่านมา แวบหนึ่งเธอ
นึกถึงหน้าหล่อๆหวานใส ตากลมโตของใครคนหนึ่งที่ผ่านมาในความ
คำนึง ปริมารีบสะบัดหัวแรงๆราวจะให้ภาพนั้นหายไปอย่างรวดเร็ว

"ประหลาด ไปคิดถึงไอ้หมอนั้นทำไมกัน นี่ตามมาหลอนกันในสมอง
กันเชียวหรือ ໄວ້เจอดีแน่" ปริมาคิดพลางกำหมัดแน่น

หลังจากที่โฆษณาคุกกี้คุ้ณถูกปล่อยออกไป ด้วยความหล่อใสลุด
เกาหลีสวยสะพรั่งบาดตาบาดใจ ทำให้กระแสคุ้ชานนท์&ปริมาดัง
สนั่นโลกโซเชียล ยอดผู้ติดตามไอจีทั้งสองคนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มีกลุ่ม
ที่ชื่นชอบคุ้ณนี้มากจนกระทั่งตั้งเป็นบ้านคุ้ชือ CP ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงชา
นันท์และปริมา ไม่ใช่บริษัทผู้นำอุตสาหกรรมอาหารแต่อย่างใด งานถ่าย
แบบเดี่ยวและคุ้มีตามมามากมาย โดยเฉพาะชานนท์ที่เป็นเด็กใหม่ซิงๆ
เรียกว่างานอีเว้นท์เปิดตัวสินค้าในช่วงสองเดือนนี้พากันจองตัวเขาทั้งนั้น
ชะนี้อยู่ใหญ่ สาวแท้วเทียมตามไปกรี๊ดเกือบทุกที่ๆเขาไปทำงาน มี

กลุ่มแฟนคลับเดี่ยวเกิดขึ้นหลายบ้าน ของชานนท์มี บ้านชานม(แปลงมาจากชานนท์) บ้าน CN (จากชื่อChanon) ฝ่ายปริมาก็มีบ้านเดี่ยวด้วยเหมือนกันคือ บ้านชะเอม (แปลงมาจากชื่อเล่นของปริมานั่นเอง)

วันนี้เป็นวันถ่ายแบบคู่ทั้งสองคนขึ้นเครื่องบินไปถ่ายทำกันที่ภูเก็ต ชานนท์รู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษเพราะนี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาจะได้เห็นทะเลกับตา! บ้านเขาอยู่ทางเหนือและพ่อแม่ก็ยุ่งกับการค้าขายเลยไม่มีโอกาสพาลูกๆไปทะเลเลย ระหว่างทางนั่งรถตู้จากสนามบินไปโรงแรม เขาดูเหมือนเด็กน้อยที่คอยนั่งเกาะกระจกดูภาพทะเลภายนอก หลายคนที่เห็นก็อดแซวไม่ได้

ชานนท์เป็นคนน่ารัก มีสัมมาคารวะ แม่สอนเขาให้ไหว้ทุกคนที่อายุมากกว่า ไม่ว่าเขาคนนั้นจะอยู่ในสถานะใดหรือทำอาชีพใด เขาจึงเป็นที่รักของทุกๆคนที่ได้ร่วมงานด้วย ความที่ห่างบ้านมาไกล เขาจึงชอบอ่อนพี่ๆป้าๆที่ทำงาน ในกองถ่ายบ้างจนได้รับฉายาว่า ‘แมวน้อยขี้อ้อน’ เพราะชอบไปเคล้าเคลียกอดคนโน้นคนนี้ไปทั่ว แต่มีอยู่คนหนึ่งที่รำคาญท่าที่แบบนี้ของชานนท์มากๆ ซึ่งก็คือปริมานั่นเอง เธอไม่ชอบที่เขาทำท่าทางออดอ้อนเขาไปทั่ว แม้แต่ป้าแม่บ้านหรือพี่ยามหน้าบริษัทก็ไม่เว้น เธอคิดว่าพวกดาราควรอยู่กันคนละส่วนกับพวกคนงานหรือพนักงานผู้ช่วย และต้องมีการวางตัวให้ดูดี ไม่จำเป็นต้องมีอ้อนเท่าอ้อนกับทุกคนแค่กับเจ้านายหรือลูกค้ายก็พอ อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ปริมาหงุดหงิดที่สุดคือการแสดงออกของชานนท์กับเธอ เวลาอยู่หน้ากล้อง เขาจะแสดงท่าทางให้ดูสนิทสนมหรือดูเป็นคู่รักตามบทบาทที่ได้รับ แต่พออยู่หลังกล้องเขามักจะเลียงที่จะคุยกับเธอ หรืออยู่กับเธอสองต่อสอง "ไอ้หมอนี้มันเป็นบ้าอะไรนะ ท่าท่าเหมือนรังเกียจกัน สาวฮ็อตอย่างฉัน หนุ่มๆขอแอดไลน์โทรมาคุยด้วยตลอด มาทำเมินชั้นหมายความว่ายังไง" ปริมาครุ่นคิดอย่างเคียดแค้นอยู่ในใจ